

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 28-29

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
16-23 Iulie 1938

Har după har

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har”.
(Ioan 1:16).

„Căci la Tine este izvorul vieții” (Psalmul 36:11).

Textele acestea din Biblie vorbesc despre harul sfințitor. Ele descriu în chip frumos cum curge acest har din izvorul sau fântâna Sa.

Ne vom ocupa puțin despre prima parte a textului din Evanghelia după Ioan. Să băgăm numai de seamă că el ne arată pe Isus Hristos ca întruparea, plinătatea și izvorul harului de care noi avem parte. Și textul vorbește despre legătura vie dintre noi, urmașii Săi credincioși, cu El, ca despre un fapt sigur sau îndeplinit. „Noi toți am primit”. Ioan vorbește despre el și despre toți credincioșii. Ei au ajuns într-o legătură primitoare cu Isus Hristos, cu plinătatea divină care este în El. „Duhul credinței” a venit (2 Cor. 4:13). Lucrul încrederii supuse s'a îndeplinit în suflet, a încrederii care nu privește la sine, ci numai la Cel în care se încrede. Atunci sufletul nu e numai în mâinile Salvatorului binecuvântat; el a ajuns în legătură duhovnicească continuă cu Cel înălțat la ceruri. „O putere ieșia din El” (Marcu 5:30); puterea Sa pentru neputința lor, pacea Sa pentru războiul din sufletul lor. Pentru că El trăiește, și ei trăiesc (Ioan 14:19).

Ultima parte a citației din Ioan, ne vorbește despre felul cum noi primim din plinătatea Lui, acest „har al vieții” (I Petru 3:7), care oarecândva nu putea curge în noi, dar căruia acum voința și ființa noastră, slavă lui Dumnezeu că i-a deschis o ușă largă. Să cercetăm aceste cuvinte.

„Har după har”. Cred că cititorul știe că harul nu e ceva aparte de Dumnezeu, o substanță separa-

tă, ci e însuși Dumnezeu lucrând în noi, Domnul la lucru în adâncurile sufletului nostru, de unde izvorăsc cugetările și dorințele. În acest înțeles să privim la cuvintele acestea: „Har după har”.

Dunărea și harul

Ce însemnează aceste cuvinte? De sigur ele ne arată o împărțire continuă de har; e un har care încontinuu trece și încontinuu vine; el sosește neîncetat ca să împace toate nevoile noastre. El e asemănat aici cu un râu. Stai pe țărmurile Dunării și privește cum curge apa. Trece un minut, trec două. E același râu care curge? Da, de sigur, e aceeași Dunăre pe care au privit-o străbunii din cehime. Dar e aceeași apă? Nu. Apa care a trecut acum câteva secunde pe dinaintea ta, umple acum altă parte a râului; ea a fost înlocuită în fața ta, de o altă apă, apă după apă. Și astfel ceas după ceas, an după an, veac după veac, apa curge; același râu și alte ape, neîncetând niciodată, pentru că încontinuu există o apă nouă care să înlocuiască pe cea care trece.

Tot așa e și în viața credincioșilor. Harul curge din plinătatea Lui încontinuu. După cum greutatea vin după greutate, batjocura vine după batjocură, încercările, durerile și suferințele se înlocuiesc unele pe altele, tot astfel e și cu harul. Omul credincios primește fără încetare putere și binecuvântare. Harul vine după har; totdeauna nou, totdeauna vechiu, totdeauna același, totdeauna proaspăt și tânăr, ceas după ceas, an după an. dealungul vieții.

Versetul nostru arată în chip îmbucurător cât de greșită e ideea că harul ne e dat numai la anumite vremuri; că ni se dă numai o anumită parte din el, cu care

trebuie să facem economie și că el se învechește încetul cu încetul. Nu, el curge neîncetat pentru noi, prin noi, în noi; totdeauna trece, totdeauna rămâne în sufletul care e în legătură cu izvorul divin.

De aceea să mergem înainte în pace. În pacea care este ea însăși o putere. În marea pace care rămâne durabilă în schimbările neașteptate ale vieții. Nu există două zile sau două ceasuri cu totul asemenea; nici două inimi sau două vieți cari să fie întocmai. Dar aici există un leac divin pentru încercările felurite.

Ce nevoi deosebite ai tu?

Ai întristarea unei pierderi mari, pierderea puterii a dragostei, a bogăției, a preaiubiților tăi cari au însemnat așa de mult în viața ta? Apasă pe sufletul tău vreo însărcinare mare, vreo datorie nouă pe care te temi că n'o vei putea îndeplini? Sau ești necăjit din pricină că gândurile tale rătăcesc așa de mult în timpul orei de rugăciune sau la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu? Te frământă ceva gânduri sau dorinți rele cari luptă să năvălească înăuntrul tău? Ai pierdut răbdarea și te enervezi repede la orice lucru neplăcut? Ești tulburat pentru faptul că nu înțelegi unele din cuvintele sau căile lui Dumnezeu? Te urmăresc ceva amintiri din trecut cari vreau să te facă să crezi că Dumnezeu nu te mai iubește? Te îngrozesc greutatea pe cari le prevezi în viitor în lucrul tău pentru Domnul?

Toate acestea sunt nevoi după nevoi, slăbiciuni după slăbiciuni. Da, dar iată deasemeni har după har, nu pentru ieri, nici numai pentru azi, ci pentru totdeauna. Fii sigur de aceasta, că Domnul tău nu te va lăsa nici un ceas,

(Continuare în pag. 11-a).

Farul Creștin

Foaie bisericească baptistă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VI. No 28-29 16-23 Iulie 1938

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

**Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
În străinditate dublu.**

**Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea bvnilor
înainte.**

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Pentru a acorda puțin repaus celor ce lucrează tot anul în redacția noastră, scoatem acum două numere într'unul.

* * *

Frații predicatori sunt rugați să indemne pe cei care încă nu și-au reînnoit abonamentul, să se grăbească a ne trimite banii pe restul anului.

(Urmare din coloana III-a)

că cel născut din nou nu păcătuiește continuu, nu trăiește în păcat. Altcum s'ar contrazice Ioan pe el însuși, căci în aceeași epistolă, la cap. 1:8, el scrie: „Dacă zicem că n'avem păcat, ne înșelăm singuri...”

Toate acestea nu înseamnă că noi nu trebuie să luptăm spre a ajunge la desăvârșire. Înseamnă numai că ținta noastră e mult mai departe de cum am fost ispițiți să credem la prima vedere.

Dacă nu se găsește niciunul dintre sfinții Domnului, care să ne spună că a ajuns la desăvârșire, totuși ei ne arată că se pot face salturi în viața creștină, în cari credinciosul se urcă la o înălțime și la o fericire mult mai mare. Prin predări noi și prin o jertfire mai deplină, se poate ajunge la o viață mai biruitoare și mai roditoare.

De aceea, dacă sunt greșiți perfecționiști, sunt mult mai rătați cei ce se mulțumesc cu starea de „copii” în viața spirituală și nu luptă să crească tot mai mult spre statura de om mare după chipul lui Hristos.

I. Cocuț

POATE UN OM FI DESĂVÂRȘIT?

Întrebarea aceasta a frământat mult mințile credincioșilor. Pentru a ajunge la un răspuns potrivit să ne înțelegem întâi despre ce este vorba. Prin om desăvârșit sau perfect, înțelegem, unul curat cu totul de păcat, unul ale cărui fapte, vorbe, gânduri, dorinți, simțiri, motive, planuri și idealuri sunt lipsite de orice urmă de păcat. Deci întrebarea mai poate fi pusă și astfel: s'a întâmplat vreodată ca vreun credincios al Domnului să fi ajuns în această stare de complectă despărțire de orice păcat în această viață?

Știm cu toții că nașterea din nou e pas spre desăvârșire. Nimeni nu poate spera să ajungă fără păcat înainte de a fi primit o viață nouă prin intrarea lui Hristos în inimă. În lucrarea nașterii din nou, se pune piatra fundamentală a zidirii unui caracter creștin, care va crește apoi spre perfecțiune.

Sunt prea puțini aceia cari susțin că, la nașterea din nou, omul ajunge fără nici o urmă de păcat. E adevărat că, prin această experiență glorioasă, omul e desrobuit de puterea păcatului, dar urmele fărâdelegii și putința alunecărilor și greșelilor mai există.

Nașterea din nou e începutul căii creștine și desăvârșirea e sfârșitul. Dela una până la alta e un drum lung și greu.

Dar sunt unii cari susțin că se poate ajunge încă în această viață la capătul acestui drum, că credinciosul poate ajunge la desăvârșire.

Credem însă, că această părere e greșită. E adevărat că trebuie să luptăm să ajungem la desăvârșire. Aceasta e ținta noastră. Suntem datori să facem tot ce putem ca să ajungem cât mai aproape de ea. Hristos e idealul și modelul nostru. El singur a fost desăvârșit. Trebuie să luptăm să devenim cu totul asemenea Lui. Dar avem motive puternice să credem că, în această viață, nimeni nu poate ajunge cu totul desăvârșit, tot așa de curat ca și Hristos.

1. Cei care susțin că omul poate ajunge aici desăvârșit, sunt ispițiți să devină mulțumiți de sine, să se îmbrace în haina fariseică și să privească spre alții cu dispreț și de sus. Nu e un semn bun

când un om pretinde că nu are niciun păcat.

2. Iarăși, de obicei, „perfecționiști”, — căci așa sunt numiți cei care susțin că omul poate ajunge perfect aici, — au o părere unilaterală despre păcat. Ei cred că păcatul stă numai în vorbe și în fapte. Pe când, de fapt, înaintea lui Dumnezeu și gândurile, dorințele, idealurile, motivele, scopurile și planurile rele, sunt păcat. Chiar fapta bună, dacă e făcută cu oricât de puțin gând egoist, nu e o faptă desăvârșită. Cine poate pretinde că în sufletul său nu s'a furișat măcar pentru o clipă, un gând, sau un plan rău?

3. Experiența celor mai sfinți oameni mărturisește acest lucru. Aici e marea deosebire între Hristos și oamenii sfinți. Domnul Isus n'a simțit niciodată vreo muștrare de păcat. El niciodată n'a cerut, în rugăciunile Sale, iertare dela Tatăl. Nu așa e cu marii credincioși ai veacurilor. Ei cu cât au înaintat în viața sfântă, cu atât s'au văzut mai nevrednici și mai păcătoși. Au scăpat de multe și mari păcate, dar, la lumina tot mai apropiată a Domnului lor iubit, au descoperit alte pete pe viața lor, alte scădinte, cari până acum nici nu fuseseră observate, dar cari, în fața strălucirii caracterului desăvârșit al lui Hristos, păreau acum așa de mari.

Aceasta e cauza pentru care neprihănitul Iov, în fața desăvârșirii lui Dumnezeu, descopere cât e departe de ce ar trebui să fie și spune: „De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și în cenușe” (Iov 42:6). Iar Pavel, după o viață de peste 25 de ani jertfită în slujba Domnului, scrie Filipenilor: „Nu... că am și ajuns desăvârșit... dar... aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă...” (Filipeni 3:13, 14). Iar în scrisoarea sa către Timotei se numește cel dintâi dintre păcătoși (I Tim. 1:15).

4. Biblia arată că credincioșii nu sunt desăvârșiți. Isus ne-a învățat să cerem iertare pentru greșelile noastre. Iacob spune: „**Totți** greșim în multe feluri” (Iacov 3:2). Unii se leagă de cuvintele lui Ioan care scrie: „Știm că cel născut din Dumnezeu, nu păcătuiește...” (I Ioan 5:18). Explicarea adevărată a acestor cuvinte e

(Continuare în coloana I-a)

ULTIMUL ÎMPĂRAT PĂGÂN

de L. L. Sezonov

Constantinus, fiul lui Constantin cel Mare, a favorizat Creștinismul mai mult chiar decât tatăl său. În anul 341 s'a votat o decizie care oprea jertfele păgâne. În 346 ieși o altă lege care oprea vizitarea templelor păgâne. În 352 și 356, Constantinus a pedepsit cu moartea pe toți cei care aduceau jertfe păgâne și treceau la iudaism. Constantinus a fost un arian, sectant, și a luptat contra dreptei credințe. Din această pricină foarte mulți episcopi au fost exilați și prigoniti.

Julian, ultimul împărat păgân, a fost nepotul lui Constantin cel Mare. Creștinii din veacul al 4-lea au crezut că Julian este însuși Omul păcatului, Diavolul cu chip de om, pentru că încercase nimicirea creștinilor și restabilirea religiei păgâne. Prin Edictul dela Milan, — 313, — Creștinismul fusese recunoscut de cult în imperiul roman. Această recunoaștere venise după aproape 300 de ani de prigoană, martiraj, luptă, suferință și milioane de jertfe omenești. Însă îndată după Constantin, Creștinismul a început să pătrundă cu mare repeziciune îndeosebi în societatea cultă a imperiului. Păgânismul, religia veche de stat, începu să slăbească, să decadă repede. Templele erau părăsite, slujbele necercetate, preoții neascultați, etc. Păgânismul, pe la 360, trăgea să moară! Păgânismul, ca o vită junghiată de moarte, dându-și seama de ultima clipă a vieții, mai făcu o efortare, ultima efortare, de a se scula prin **Julian Apostatul**, ultimul împărat roman păgân. Julian, cu toate că a fost copil de creștin, educat creștinește și crescut de creștini, cum ajunse la tron, își luă rolul de apărător al păgânismului, și porni o luptă, ultima luptă păgână contra Creștinismului. Păgânismul reînvie. Existența însăși a Creștinismului fu amenințată. Biserica ajunse în mare primejdie. Foarte mulți creștini slabi se clătinară și căzură. Dar cum se explică trecerea tânărului Julian la păgânism cu toată educația lui creștină? Iată răspunsul: **Julian a fost educat de oameni creștini, dar n'a fost născut din Dumnezeu.** Nașterea din nou nu se moștenește din părinți creștini, nici nu se capătă

dela învățători creștini. Nașterea din nou e lucrarea Duhului sfânt și se capătă în urma pocăinței și credinței personale în Domnul Isus Hristos.

Educația lui Julian

La moartea lui Constantin cel Mare, — 337, — Julian era încă copil de 6—8 ani. De mic, el rămăsese orfan de părinți. Constantinus, urmașul lui Constantin, ca să scape de urmași nedoriti la tron, ucise întreaga familie tatălui lui Julian. Din acest masacru politic, copilul Julian scapă ca prin minune. Soldații, îndușoși de gingașia copilului plâpând, l-au lăsat în viață. Constantinus, după ce se asigură, prin crimă, că poate dormi în liniște, începu să se ocupe de educarea lui Julian. Acesta a primit o educație creștină. Fu crescut de episcopul Eusebiu din Nicomedia. Fu crescut în singurătate și departe de lume, ca nu cumva să fie ispitit și pângărit de lucrurile lumesti! „Nimeni”, spunea Julian mai târziu, „n'avea voie să ne vadă. N'aveam voie să ne jucăm cu alți copii”. Sozomen spunea că Julian a fost educat de episcopii și oamenii bisericii. Mai târziu a fost îndemnat să se boteze creștinește și să îndeplinească diferite lucrări călugărești: mătâni, rugăciuni, milostenii, posturi, vizitarea locurilor sfinte, etc. Deobiceiu Julian era silit să umble cu ochii ațintiți în jos, ca nu cumva să fie atras de ceva lumesc. Dar toate acestea au fost zadarnice. Flacăra credinței creștine nu se aprinse în sufletul său. Educația lui a fost **bună și creștină**, dar inima i-a fost **rea și păcătoasă**. Julian a fost și a rămas păgân. Niciodată n'a cunoscut adevărul Creștinism. Educația, oricât este ea de bună, nu poate face creștin pe nimeni. Numai nașterea din nou face pe om creștin. În privința aceasta, Julian, deși mort, încă mai vorbește! Educația, care ajută și duce la nașterea din nou, este o binecuvântare; educația care duce la neștiință și înlocuirea nașterii din nou, este un blestem. Nicodim a fost educat, dar nu născut din nou. Petru n'a fost educat, dar a fost născut din nou.

Apostasia lui Julian

Julian s'a lepădat de credința creștină pe când era încă tânăr și n'ajunsesse să fie încă împărat roman. El a studiat înțelepciunea grecească. Marele învățat Libaniu, într'un mod foarte secret, l-a introdus pe Julian în cultura, arta, poezia, literatura, istoria și religia păgână. Cu toate că Julian n'avea voie să meargă să asculte cuvântările lui Libaniu, totuși, în ascuns, și-a procurat scrierile lui și le-a citit cu mare râvnă și entuziasm. Cultura păgână, care îi era oprită, l-a atras, ca farmecul fructului oprit. Deaceia, Julian, încă înainte de a fi împărat, începu să viziteze, în taină, templele, altarele, statuile și locurile sfinte ale păgânilor. Chiar a ieșit svonul că Julian, prințul moștenitor, se convertise și trecuse la păgânism. Grigore de Nazianz, contemporan cu Julian, vorbind despre el, ca despre viitorul împărat, declară: „Ce monstru hrănește imperiul roman!”.

Julian Împărat

El ajunse împărat la 361 și, după doi ani de domnie, adică la 363, muri într'un războiu cu Persii. Când a ajuns împărat, toți răsufară ușurați. Domnia lui Constantinus fusese apăsătoare și tiranică. Îndată ce se sui pe tron, Julian vesti libertatea religioasă pentru toate credințele. „Loviturile și rănilile”, obișnuia să zică Julian, „nu sunt mijloacele cu cari se poate schimba religia omului”. Din pricina acestei politici largi, foarte mulți episcopi, exilați de Constantinus, au căpătat din nou libertate. Julian introduce mai multe reforme politice, sociale și economice. El ducea o viață aspră și plină de disciplină militară. A fost un adevărat soldat: curajos și biruitor în războaie. În războiul contra Persilor s'a luptat ca un erou, dându-și viața pentru țară, în anul 363.

Julian, prigonitorul

Îndată ce a ajuns împărat, Julian se lepădă pe față de religia creștină și îmbrățișă pe cea păgână. El înlocui pe toți funcționarii creștini cu cei păgâni. În toate slujbele statului erau preferați funcționarii păgâni. Julian

nu era un prigonitor ordinar, crud și brutal. El era șiret, prigonitor modern, cu o blândețe și o toleranță aparentă. Incepu prigonirea contra creștinilor, fără să subscrie vreo decizie **contra** lor. El desvoltă, și reuși chiar, o atmosfera grea, plină de îndoială de neîncredere și de vinovăție în jurul religiei creștine. În chipul acesta, poporul, care își dadu seama cum bate vântul, începu să se răscoale contra creștinilor, să-i bată și să-i chinuiască. Iulian stărnî ura evreilor contra creștinilor, îndemnându-i și ajutându-i să se reîntoarcă în Palestina și să-și reclădească templul dărâmat. Apoi înlătură semnele creștine, crucea și monograma, literele lui Hristos, de pe steagurile armatei. El opri, prin

decizie, pe creștini de a mai purta numele de „creștin”, crezând că această numire are o deosebită valoare și îi sili să poarte numele de „galileeni”. Însfârșit, Iulian Apostatul încearcă pe toate căile, să restaureze și să readucă la viață religia păgână. Templele, folosite ca biserici, au fost date înapoi păgânilor. Iulian începu să imiteze întocmai Creștinismul. Preoții păgâni trebuia să fie ca cei creștini, plini de bunătate, de evlavie, de convingere și de devotare. Preotul, după rânduiala lui Iulian, trebuia să fie o persoană exemplară și vrednică de urmat. În dorința de a imita Creștinismul, cu gândul de a-l înlocui cu păgânismul și de a atrage oamenii la vechea religie, introduse, în templele păgâne, amvoa-

ne, și sili pe preoții păgâni să predice. Înființă coruri, cântări comune, disciplină pentru abateri dela morală, mila, ajutorarea săracilor, orfanilor, etc. Dar toate au fost în zadar. Ce este născut din carne este carne, zice Biblia. Iar proverbul spune: imitația n'are valoare.

Dar moartea neașteptată a lui Iulian puse capăt la toate sforțările lui de prigoană contra creștinilor. El domni numai doi ani și muri în lupta cu Persii. Se zice că atunci, când își dadu seama că e rănit de moarte și nu mai are mult de trăit, ar fi strigat cu glas tare: „Ai învins, galileene!”

Va urma: **Lupta pentru și contra icoanelor.**

Trei mărgăritare

de I. Gh. Bantiuc

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea” I. Cor. 13:13.

Îngăduie-mi, iubite cititor, să numesc „mărgăritare” aceste trei calități creștine: credința, speranța și iubirea. Într'adevăr, ele sunt niște mărgăritare de mare preț, pe cari orice credincios, mântuit prin jertfa Domnului Isus, trebuie să le aibă. Apostolul le notează la sfârșitul capitolului dragostei, ca o concluzie clară: „Acum dar rămân...” În copilăria credinței mele, auzeam adesea pe predicator vorbind la amvon despre ele. Predicatorul căuta să lămurească puterea credinței, a speranței și a iubirii, precum și necesitatea lor. Pentru mine deveniseră un lucru plictisitor, căci nu le înțelegeam pe deplin. Astăzi însă, le înțeleg complet, și simt că fără ele n'aș putea face un pas. Prin ele am ajuns să fiu folositor altora și lui Dumnezeu.

I. CREDINȚA. Singurul lucru pe care Dumnezeu îl cere omului ca să fie mântuit, e credința. Nu i se cer fapte, nici îndeplinirea anumitelor porunci, nici rugăciune, nici studii (chiar asupra Bibliei), nici canoane, etc., ci numai un singur lucru: credința. „Cine va crede... va fi mântuit; dar cine nu, va fi osândit”. Marcu 16:16. Dacă nu ești mântuit încă, crede numai și vei fi mântuit oricât de păcătos ai fi. Cum să crezi? Foarte simplu. Iată cum: trebuie să știi, că credința e lucrul opus îndoielii. Dacă te îndoiești cu privire la mântuirea ta, îți lipsește credința. Nu te îndoi, ci crede, că Dumnezeu poate și vrea să facă din tine, care ești un om rău și plin de

păcate, un templu sfânt pentru Dumnezeu și o sculă pentru lucrul Său. Dacă vei ajunge să primești acest lucru, credința îți va fi ca un mărgăritar. Vei privi cu credință înainte, la Hristos, nu vei cădea în păcate niciodată, ci vei duce o viață biruitoare. O, credință! Tu înalți inimile plâpânde spre tronul binecuvântărilor divine! Fără tine, sufletele noastre se pierd în valea îndoielilor!

II. SPERANȚA. A doua calitate, e nădejdea. Credinciosul trebuie să fie plin de speranță, că ceea ce a făgăduit Dumnezeu prin Hristos, aleșilor Lui, se va îndeplini întocmai. Viața veșnică, cerul strălucit, nemurirea și toate gloriile viitoare, vor fi moștenirea servilor Săi. Rămâne numai să nădăjduiești și să crezi că aceasta îți va fi soarta, dacă ești într'adevăr ucenicul Lui. Lumea e fără speranță. O vedem aceasta toți. Când privești în lume, vezi cum alcargă toți în dreapta și'n stânga strângând gunoaie 60 sau 80 de ani și pleacă fiecare în veșnicie gol și sărac.

Ce rățăcire! Un necredincios spunea odată că raiul și iadul sunt aici pe pământ. Dacă faci bine, — zicea el — atunci toți te laudă și te vorbesc de bine și deci iată raiul tău; iar dacă faci rău, toți te batjocoresc și te vorbesc de rău și acesta este iadul tău, căci după moarte, Dumnezeu știe ce o mai fi! Iată lipsa de speranță! Ce-ți folosește într'adevăr tinerețea ta, talentul tău, banul tău, meseria ta, dacă n'ai nădejdea nemuririi și a fericirii veșnice? Eu, cel puțin, n'aș putea face nimic pe pământ, dacă n'aș avea această nădejde! Ah, ce fericit ești când ai speranță! Greutățile, persecuțiile, bolile, etc. sunt ușoare și chiar pe patul morții, strigi plin de încredere:

„Adio lume păcătoasă, căci știu unde plec. Mă duc în acel loc, unde am nădăjduit o viață întreagă!”

III. DRAGOSTEA. Al treilea mărgăritar e dragostea. Apostolul numește dragostea ca cea mai mare calitate. Așa este, căci fără ea totul ar fi mort. Dragostea este aceea care leagă sufletele oamenilor laolaltă. Cea mai mare dragoste a avut-o Dumnezeu, care S'a îndurat de omul decăzut, trimițând pe Fiul Său ca Mântuitor. Fără această dragoste, omenirea întreagă ar fi fost pierdută din cauza păcatului. Prin ea suntem noi astăzi ce suntem. Deaceia orice copil al lui Dumnezeu, trebuie să fie încoronat cu dragoste. Pavel spune, că nu valorează chiar cea mai puternică credință, dacă nu este dragoste. Dragostea susține ideea misionară. Vei câștiga suflete pentru Mântuitorul, numai dacă le iubești. Dacă vei fi rece în această lucrare, n'ai făcut nimic. Vei cădea desrădăduit pe câmpul de lucru. Predicatorul căruia îi lipsește dragostea, funcționează ca și o locomotivă rece, fără foc.

O Isuse! aprinde focal dragostei divine în poporul Tău, ca să ne putem consacra pentru alții! În felul acesta vom fi adevărate lumini în această lume. — Deci, iubitul meu, dacă vei avea aceste trei mărgăritare, nu-ți va fi rușine să te numești servul lui Hristos. Prin plătoșa credinței vei învinge orice ispită, prin nădejde vei merge triumfător și cu ușurință peste greutatea victiei aceștia, iar prin dragoste vei fi folositor și altora, strălucind ca o făclie în lumea întunecată de păcat și ură. Domnul să te ajute să fii înarmat în felul acesta.

Adevărata biserică

De Marcu Nichifor

Adevărata biserică e aceea în care prezența lui Dumnezeu este totul, iar oamenii sunt unelte, slujitori în casa Lui. Mulți cred că membrii, cu predicator dimpreună, cu o orchestră, sau un cor, însemnează biserică. Ori o clădire frumoasă, în care oamenii vin să se roage și să citească Biblia, se cheamă biserică. Apostolul Pavel o numește Casa lui Dumnezeu. Noi ne-am obișnuit așa de mult cu ceea ce se vede încât, deobicei, trecem cu vederea cele ce nu se văd, dar cari sunt temelia sau fundamentul adevăratei biserici.

Biserica adevărată trebuie să fie locul unde fiecare să simtă prezența Celui Prea Înalt. Atmosfera dumnezeiască trebuie să frângă inimile cele mai semete, zdrobindu-le până în pulbere și să descătușeze inimile cele mai înălțate de greutate și ispite, ridicându-le la tronul divin.

Ce ajută vorbirea cea mai frumoasă și mai adâncă, dacă Duhul lui Dumnezeu nu se revarsă în puhoai de apă vie și dacă cei ce ascultă, nu simt prezența Celui ce dă viață, ce naște din nou, ce întărește și Celui ce isgoneste ispitele și demonii? Adevărata biserică e un adevărat paradis, unde cei de față simt că El este totul în toți, nimeni ne se împotrivesc Lui, nici în faptă, nici în cuget; voința Lui tronează. Aceasta înseamnă că acolo este Impărăția lui Dumnezeu. Fiecare se simte înălțat, ușurat, liber de influențele lumesti. Toți stau la masa bogată, fiecare își dă seama de prezența Stăpânului, toți au îndejuns din toate, nu e nici o urmă de lipsă. Acolo e masa regească. Totul e din belșug. Fiecare se simte îndemnat în inima lui, să nu piardă niciodată părtășia cu Domnul său, lipsind dela servicii. Într-o astfel de biserică găsești adevărata părtășie frățească. Domnul Isus nu stă la ușă și bate, ci e înăuntrul, e în ei.

Pe cât de binecuvântată e adevărata biserică, care e cu Domnul, pe atât de grea este starea acelei biserici din care lipsește El. Domnul Isus însuși zice: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort”, adică nu mai există, de fapt nici n'ar trebui să se numească biserică. Sta-

rea ei spirituală este îngrozitoare. Toți sunt nepăsători, reci, de toate au, numai El le lipsește. Vizitatori nu vin, orele de rugăciune sunt părăsite. Am observat că de cele mai multe ori, acolo, în fruntea bisericii sunt oameni cari (în locul Domnului Isus, cari au autoritatea supremă. Ce spun ei este cu totul indiferent de părerea celorlalți. Nu spun chiar de față, ca toți să asculte numai de ei, dar atrag la sine, înduplecă și dovedesc cu vorbe ticluite, că numai așa și numai așa. Toți sunt la porunca lor, ei devin învățători, călăuzitori, iar Domnul Isus e trimis afară. La astfel de oameni când vii din neștiință, nicio dată nu-ți vor pune pe Dumnezeu în față, ci vor căuta să te conducă după capul lor. Un frate zicea: „Când vorbesc cu oameni nepocăiți, îndată simt starea Lui de față și văd cum inimile lor sunt străpunse de Cuvântul Lui. Dar mai bucuros aș sta într-o temniță un an cu Domnul, decât într-o biserică de unde El este alungat”.

Altă dată cauza poate fi în membrii. Când se împotrivesc voinței Lui, când au păcate de cari nu doresc să se lapede. Dumnezeu este împiedecat de mulțimea păcatelor și prezența Lui minunată dispăre. La o evanghelizare, predicatorul făcea eforturi zadarnice de a arăta păcătoșilor nevoia de mântuire și predare. Văzând că Duhul lui Dumnezeu nu lucrează, a întrebat pe membrii care e cauza și atunci a aflat totul.

Predicatorul n'ar trebui să se scoale din genunchi, până când prezența lui Dumnezeu nu l-ar topi cu totul pe el și biserica din care face parte. Membrii ar trebui să se roage, până ar simți că Dumnezeu e cu ei și nu există nicio piedecă între ei și El. Atunci biserica va deveni locul cel mai iubit de pe acest pământ, toți îl vor lăuda pe Dumnezeu și-L vor proslăvi; cântări de biruință vor răsună pe buzele celor răscumparați de El.

„DACĂ RĂMÂNEȚI ÎN MINE”

de C. Manolescu

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți ori ce veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7).

Domnul Hristos voiește ca să fie nu numai Mântuitorul și Domnul nostru, dar chiar viața noastră însăși.

Dumnezeu a făcut această viață posibilă prin învierea și înălțarea Domnului Isus Hristos.

Noi spunem, că suntem mântuiți prin credința în jertfa Domnului Hristos, și așa este, dar nu trebuie să rămânem aci. Trebuie să facem un pas mai departe.

Ioan 1:12, 13 ne spune: „Căci tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”.

Cred, că mulți vor spune: „Noi L-am primit pe Isus, și ca atare suntem copii ai lui Dumnezeu”.

Mărturisirea aceasta numai cu gura, nu poate să mulțumească pe Dumnezeu;

1) dacă această mărturisire nu este o realitate;

2) dacă primind pe Isus, n'ai devenit un om nou, o făptură nouă, lăsând pe cele vechi;

3) dacă n'ai lăsat să moară eul tău, ca să fie condus de Isus, prin Duhul și Cuvântul Său;

4) dacă nu te-ai lepădat de tine însuși și nu vrei să iai crucea lui Isus;

5) dacă nu osândești încă faptele firii pământești, ca Duhul Sfânt să poată produce roadele Sale.

Romani 6:8: „Căci dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El”.

„Nu știți, că toți câți am fost botezați în Hristos Isus, am fost botezați în moartea Lui?” (Rom. 6:3).

„Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, pentru slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Rom. 6:4).

(Continuare în pagina 6-a)

MÂNTUIREA COPIILOR MICI

Fr. I. N., un harnic învățător al unei școli duminicale, a rămas nedumerit cu privire la lecția din 29 Mai, unde se spune că și copiii banditului și copiii credinciosului vor merge în cer. Dânsul nu poate crede acest lucru, căci i se pare că la Ps. 37:28-38; 21:10 și 1 Cor. 7:14 se învață altceva.

Înainte de a cerceta aceste texte, să ne punem o altă întrebare: de ce merg oamenii în iad? Există un singur răspuns: pentru că sunt păcătoși. Dar copilul de trei zile, al banditului, ce păcat a făcut? De sigur niciunul. Însă au păcătuit toți înaintașii lui, începând cu Adam și sfârșind cu tatăl său. Există o așa numită învățătură care spune că noi moștenim vina strămoșilor noștri. Dar Biblia contrazice această învățătură. Ea spune: „SUFLETUL CARE PĂCATUIEȘTE, ACELA VA MURI. FIUL NU VA PURTA NELEGIUIREA TATALUI SAU” (Ezechiel 18:20). „...fiecare va muri PENTRU nelegiuirea LUI” (Ieremia 31:30). „Dumnezeu... va răsplăti fiecare după faptele lui” (Rom. 2:5-6). Dumnezeu nu e nedrept să pedepsească un copil, care n'a făcut niciun rău, pentru păcatele grele ale străbunilor săi.

Acum să venim la versetele date de fratele nostru. În Ps. 37, găsim cuvintele: „...sămânța celor răi este nimicită” și „sămânța celor răi este prăpădită” (v. 28, 38). De sigur aici nu e vorba numai de copii. Iarși nu e vorba de zina judecării nici de iad, ci de urmările din viața aceasta. Vechiul Testament vorbește de obicei numai de urmările din această viață ale păcatului. Și aici are dreptate. În lumea aceasta copiii se ceră ce samănă părinții. Un tată bețiv a născut șapte copii orbi. Câți fii nu poartă în corpul lor urmele dureroase ale păcatelor părinților? În Ps. 21:10 se vede clar că e vorba de urmările păcatului din această lume: „Le vei șterge sămânța de pe pământ...” S-ar putea scrie cărți întregi despre această mare problemă a urmărilor păcatelor părinților asupra copiilor, în această lume. Dar nu tot așa va fi și în lumea viitoare. Acolo „fiecare va sta înaintea dreptului Judecător și va primi plată după binele sau răul pe care îl va fi făcut în trup” (II Cor. 5:10).

Ultimul text, dat de fratele învățător, are nevoie să fie lămurit mai bine. Iată-l: „Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteru, copiii noștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți” (I Cor. 7:14). Înseamnă primele cuvinte că, dacă un soț e credincios, prin aceasta e mântuit și celălalt? Nici de cum. În versetul 16 se vede că nu e așa. Pavel

nu spune că soțul credincios „mântuiește” pe cel necredincios, ci îl „sfințește”. Ceea ce vrea să spună că soțul credincios, prin rugăciunile și viața sa sfântă și curată, atrage pe cel necredincios spre Domnul. El are o influență sfințitoare care îl trezește pe cel pierdut din păcat și îl aduce la Dumnezeu. Dar când unul din soți e credincios, viața sa sfântă se va revărsa și asupra copiilor. Această înseamnă că ei vor fi mântuiți prin credința lui, ci că, prin pilda și învățăturile sale, el îi va aduce la biserică și la Hristos. Deci nu e vorba ca cel credincios din familie să mântuiască, prin a sa credință, pe soțul necredincios și pe copii, ci înseamnă că el va fi un misionar în casa sa și îi va aduce pe toți la credința în Hristos. Atunci, prin credința lor, ei vor fi mântuiți. Aici e mare deosebirea între cei născuți într-o familie credincioasă și între cei născuți într-o familie necredincioasă. Nu că unii sunt mântuiți și alții pierduți prin naștere. Dacă ei mor înainte de a fi făcut vreun păcat personal, toți sunt mântuiți.

lui. Dar influența familiei necredincioase asupra copiilor ei este necurată. Ei cresc în mijlocul necredinței și al păcatului, pe când cei născuți într-o familie unde domnește dragostea lui Hristos sunt sub influența sfințitoare a părinților credincioși.

Din cele de mai sus tragem următoarele încheieri: 1. Toți copiii cari mor înainte de a fi făcut vreun păcat personal, vor merge în raiu, orice părinți ar fi avut. 2. Toți copiii cari au ajuns să facă un singur păcat personal, vor merge în iad, în orice familie s'ar fi născut, dacă nu se pocăiește și nu se nase din nou. 3. Dacă nu se nase copiii cu vreo vinovăție personală, totuși poartă în făptura lor o pornire spre păcat de care nu sunt vinovați, dar care își va aduce roadele îndată ce ei sunt în stare să păcătuiască. 4. Părinții credincioși sunt dator să ducă o viață SFÂNTĂ în fața copiilor, să le arate că și ei au lipsă de naștere din nou din eltpa în care au făcut primul păcat și să facă totul spre a-i aduce la mântuire. I. C.

„DACĂ RĂMÂNEȚI ÎN MINE”

(Urmare din pagina -5a)

Credinciosul care rămâne în Hristos, sau care spune că trăiește în Hristos, trebuie să trăiască așa cum trăia Hristos.

Dacă tu trăiești în Hristos, trebuie să dorești după o sfîntenie asemănătoare cu a Lui și să ai aceleași legături cu lumea, pe cari le-a avut Domnul Hristos, și atunci lumea te va trata așa cum L-a tratat pe Hristos.

Oare acum, în momentul de față, ar putea Domnul să spună despre mine ca și despre ucenicii primitivi:

„Tată, ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:16). Poate spune Domnul aceasta?

Acela care trăiește în Hristos, îl ia pe El ca exemplu în viață și este hotărât să meargă și el așa, cum a mers Hristos.

Acela care trăiește în Hristos, are inima plină de iubire pentru Dumnezeu și creaturile Sale.

Viața sa este plină de iubire și de pace. El știe să trăiască în sfîntenie, în umilință și ascultare, căci din momentul în care păcătosul pocăit își pune încrederea sa în Hristos Mântuitorul, el iese din viața aceea „din Adam”, și intră într-o viață nouă „în Hristos”. O, cuvântul acesta „în

Hristos”, este adânc. El este cheia Noului Testament în întregime.

Termenul acesta „în Hristos” scoate la lumină poziția, privilegiile, și bogățiile duhovnicești ale creștinului.

A fi în Hristos, înseamnă a lua parte cu El la tot ce posedă și a fi cu duhul acolo, unde este El (Filip. 3:20), căci, cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm pe Domnul Hristos.

Te rog iubite cititor, cugetă serios la cuvintele Domnului din Ioan 15:7 și dacă până 'n prezent n'ai fost sau n'ai rămas în El, fă azi un pas hotărât în viața ta, încredințând Lui cămașă vieții tale, cu rugăciune, zicând: „Doamne Isuse, multe rugăciuni de-ale mele au rămas fără de rod, căci eu n'am rămas în Tine și cuvintele Tale n'au fost în totul călăuză vieții mele. Dar acum vin la Tine și Te rog să mă ierți și să mă primești. Spală-mă de orice păcat, curățește-mă în scump sângele Tău curs pe cruce, pe Golgota, și dăruiește-mi din plin Duhul Tău, care să mă conducă în viață după Cuvântul Tău și să mă ajute să rămân toată viața mea în Tine și în adevărul Tău”.

EȘTI MÂNTUIT?

de I. Bucur

Ce întrebare ciudată, zici tu, cititorule, mai ales dacă n'ai auzit-o până acum. Și totuși de răspunsul pe care îl dai la această întrebare, atârnă fericirea ta și aici și în veșnicie. De aceea ia seama bine la ce citești, căci e vorba de fericirea ta.

Mântuirea n'o găsești într-o religie, nici în vreo mărturisire de credință și nici în faptul că socotești ca adevărată o învățătură sau o faptă oarecare, ori cât de bună și de dreaptă ar fi. Chiar dacă ai crede o parte sau un stih din Biblie, nu poți să găsești în aceasta mântuirea.

Căci mântuirea este numai în Domnul Isus Hristos. Așa ne spune Sfânta Scriptură, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar, pentru ca să poată fi Mântuitorul nostru, Domnul Hristos a trebuit să vină pe acest pământ și să moară pentru păcatele noastre. Astfel El a biruit pe diavol și a nimicit moartea, care este plata păcatului.

Apoi, după ce a pus astfel în rânduială păcatul, prin moartea Lui pe cruce, Dumnezeu L-a înviat din morți, ca semn că jertfa Lui a ispășit pe deplin toate păcatele noastre.

În urmă, El S'a suit în cer și S'a așezat la dreapta lui Dumnezeu. I s'a dat toată puterea în cer și pe pământ. El nu este numai plin de îndurare, ci are și toată puterea ca să întrebuițeze această îndurare spre folosul nostru.

Dar cum putem să dobândim mântuirea, care este în Domnul Isus? Numai dacă venim în atingere cu El, adică dacă intrăm în legătură cu El. Dar, fiindcă El nu mai este aici, acest lucru nu se poate face decât numai prin credință. Sunt trei pași: să auzi, să crezi, să vii.

Lucrul acesta se arată lămurit în Evanghelia după Marcu, în povestirea cu femeia care avea o scurgere de sânge. Ea pierduse orice nădejde în ea și în puterea omenească. Isi cheltuisese toată averea cu doctorii și, în loc să-i fie mai bine, fi era mai rău. Atunci a auzit despre Domnul Isus, fără îndoială dela vreunui, care aflaseră mântuirea prin El.

Ea a auzit Evanghelia. Al doilea pas pentru ea era să dea crezare Evangheliei. **A crezut în Acela despre care auzise.** Așa de

mare fi era credința, încât a zis: „Dacă m'aș atinge numai de poala hainei Lui, m'aș tămădui”. **A venit apoi în atingere cu El și s'a tămăduit îndată.** N'a dobândit așadar mântuirea prin faptul că a crezut vreo vorbă care se spunea despre El. Ceea ce a auzit ea despre El, a făcut-o să creadă în Acela în care era mântuirea. Astfel a venit la El.

Mulți se opresc îndată după al doilea pas. Ei aud și cred ceea ce li se înfățișează în Evanghelic. Fiindcă nu fac al treilea pas, nu dobândesc mântuirea.

Cu aceasta vreau să spun, că mulți nu vor să vină la Domnul Isus. Cine nu vine în atingere cu Domnul Isus, acela nu învață niciodată să cunoască adevărata mântuire. Nu este de ajuns să credem în lucrarea Sa, sau în înrăurirea scumpului Său sânge, care alcătuiește temeliea **mântuirii**, ci sufletele trebuie să vină la El. Poate că întrebi: „Cum pot să vin în atingere cu El, când El nu mai este aici?” Tu poți să-L chemi.

În epistola către Romani, din Noul Testament, în capitolul 10, versetele 14 și 17, ni se arată cei trei pași ca să ajungem la mântuire: **să auzi, să crezi, să chemi.** „Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n'au auzit?” A-L chema înseamnă a veni la El. În felul acesta poți să vii în atingere cu El, când nici nu-L vezi.

Nimic nu poate fi mai ușor. N'ai decât să te duci singur în odaia ta, să îngenunchezi și să chemi pe Domnul, zicând: „Doamne, mântuiește-mă!” Te îndreptez, că nu vei striga în zadar, fiindcă El are putere și este gata să mântuiască pe cei ce îl cheamă.

„Pe cine vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Când temnicețul, gata de pocăință, a strigat: „Ce să fac, ca să fiu mântuit”, apostolul nu-l îndreaptă la faptă, sau la vreun loc din Scriptură, ci la o persoană vie, la Domnul Isus Hristos, zicând: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit”.

Credința își întoarce privirea dela noi, dela bunurile ne cari ni se rare că le avem și dela relele din noi. Ea nicidecum nu ne

are în vedere pe noi, ci pe Domnul Isus. Iată dar, cum venim în atingere cu El, cum aflăm harul și puterea Sa și cum dobândim mântuirea care este în Domnul Isus.

Vino la El, cititorule, și crede că El a murit pentru păcatele tale și vei fi mântuit, adică vei avea păcatele iertate prin sângele Lui, putere ca să duci o viață sfântă și o nădejde vie că El va veni să te ia la El.

DELA UNIUNE

Frații din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina sunt rugați ca în declarațiile de refuz de a face trecerile, să scrie că s'a refuzat facerea trecerilor la aconfesional.

Nu sovășiți a ne trimite declarații pentru orice nedreptate ce vi se face. Dar să nu ne trimiteți declarații într-un singur exemplar, căci nu putem face nimic cu ele. Ne trebuie cel puțin două exemplare, dar în cazuri mai grave, avem nevoie de trei exemplare.

RECUNOAȘTEM cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune: Comunitatea Baptistă Cetatea Albă, 500 lei. Bis. Sărăria, jud. Cetatea Albă, 62 lei. Comunitatea Cernăuți, prin I. Hnatiuc, 1200 lei. Bis. Abrud sat, 133 lei. Bis. Sohodol, 70 lei. Bis. Chișinău, Someș, 260 lei. Bis. Maidan, Caraș, 100 lei. Bis. Stoineasa, 160 lei. Drag. Cornea, Hafeș, 95 lei. Bis. Căpâlna, 80 lei. Bis. Colibași, 100 lei. Bis. Văleni, 100 lei. Bis. Brânza, 100 lei. Convenția Baptistă Basarabia, 1200 lei. Bis. Grulung, 250 lei. Bis. Lăzăreni, 100 lei. Bis. Stracheș, 88 lei. Bis. Burzuc, 120 lei. Bis. Cârjiți, 135 lei. Mărza Ioan 20 lei. Mărza Gheorghe, 20 lei. Bis. Vărnaga, 72 lei. Bis. Voia, 60 lei. Bis. Grivița, București, 165 lei. Bis. Andronache, București, 87 lei. Bis. Apele Minerale, București, 198 lei. Bis. Grăniceri, Arad, 500 lei. Comunitatea Toplița, 1000 lei. Casier: N. Oncu, Arad, str. Blanduziei 4.

LA 1 SEPTEMBRIE a. c. vor sosi în țară sora și fr. P. Truța din America.

BISERICILE DIN CERMEIU ȘI ȘEPREUȘ au fost vizitate de fr. Popa Petrică, seminarist. La serviciul de scară dânsul a mers, împreună cu tineretul din Cermieu, în biserica din Somosheș, unde s'a desfășurat un frumos program, împodobit de cuvântarea fr. seminarist cu privire la Barnaba, „Omul cel dărnice”, de cântările corului din Cermieu, condus de fr. Selejan, de mai multe poezii, duete și soluri frumoase. Programul a fost condus de fr. Pitas din Șepreus.

„AVEM INDRĂSNEALĂ LA DUMNEZEU“

de I. Rusu - Lupeni

La începutul creațiunii, omul a trăit în strânsă legătură cu Dumnezeu. Legătura dintre om și Creatorul său, era aceea dintre tată și fiu. El avea mare îndrăzneală la Dumnezeu. Sufletul lui era curat și conștiința nepătată. Inima lui nu-l osândește în nimic; faptele lui erau în armonie cu voia Tatălui său, de care ținea socoteală. De aceea îndrăzneala lui în fața lui Dumnezeu, nu putea fi împiedecată de nimic.

Mai târziu însă, această mare calitate a fost pierdută. Un dușman al omului și a oricărei prietenii dulci cu Dumnezeu, a făcut pe om să piardă ce-a avut, mai scump: „îndrăzneala la Dumnezeu“.

Indată ce omul a călcat porunca dumnezeiască, curajul i-a slăbit. Locul îndrănelii îl ocupă frica. Cugetul lui se întuneacă de fumul remușcărilor, inima lui pierde iubirea față de Tatăl ceresc, iar fața îi devine brăzdată de trăsăturile rușinii.

Astfel, se ascunde de fața lui Dumnezeu, în prezența căruia se simțea așa de bine, cât timp L-a ascultat. Când aude vocea lui Dumnezeu chemându-l, nu are îndrăzneală să-I răspundă. Dece? Ii este rușine și frică; e vinovat. Inima lui îl osândește și n'are îndrăzneală la Dumnezeu.

Frica oamenilor de a se apropia de Dumnezeu, o vedem în toate timpurile, dela primul om până azi. Numele lui Dumnezeu, nu e rostit cu plăcere de către mulți. Când le spui multora despre întâlnirea cu Dumnezeu, ei spun: „Suntem păcătoși, nu putem vedea pe Dumnezeu. El e sfânt și locuiește în lumină, de care nu te poți apropia“.

Aceasta însă o spun numai aceia cari n'au câștigat îndrăzneală la Dumnezeu. Inima lor încă îi osândește pentru nepăsarea și viața păcătoasă în care trăiesc. Ioan spune: „**Avem îndrăzneală la Dumnezeu**“.

El spune aceasta în numele tuturor credincioșilor. Care este însă baza acestei îndrănelii?

1.) Avem o jertfă desăvârșită pentru păcat. Jertfa adusă de Isus Hristos pe cruce. Omul căzut în păcat și departe de Dumnezeu desăvârșit în sfințenie, nu se mai poate apropia de El fără

jertfă. Dar omul n'a putut aduce niciodată o jertfă desăvârșită. Dumnezeu dragostei, în persoana Domnului Isus Hristos, a pregătit și a adus, odată pentru totdeauna, acest sacrificiu, care stă în corpul frânt de dureri pe cruce al Domnului Isus. În sufletul lui, care a suferit văpaia chinurilor din iad. În sângele vărsat ce-a curs pe lemn. Aceasta e jertfa adevărată. Acesta e adăpostul sigur de mânia viitoare, pentru toți cari se încred în El. Și aceasta-i calea adevărată, prin care ne apropiem cu îndrăzneală de scumpul nostru Tată ceresc, pe care o viață întreagă îl întristăsem prin păcatele noastre.

2.) Avem îndrăzneală la Dumnezeu, fiindcă păcatele ne sunt iertate. Sângele curs pe cruce ne-a curățit cugetul ce ne muștra și inima, care ne osândește. Prin jertfa Domnului Isus, legea care ne urmărea pentru păcatele noastre, a fost înlăturată. Ea nu mai are nici un drept asupra noastră. Fiul a plătit prețul cerut de ea și ne-a răscumpărat. Suntem ai Lui. „Căci nu mai este nici o osândire pentru cei cari sunt în Hristos Isus“. (Rom. 8:1). El a câștigat pentru noi tot ce pierdusem. Și în numele Lui avem îndrăzneală la Dumnezeu.

Suntem născuți din nou prin Duhul Lui și viața nouă pe care Duhul Sfânt o lucrează în noi, este chează îndrănelii ce o avem la Tatăl. Acea viață nouă, care merge crescând, până va ajunge asemenea Fiului care ne-a răscumpărat; viața care duce la realizare chipului desăvârșit al lui Dumnezeu, în noi.

3.) Apoi avem îndrăzneală la Dumnezeu pentru că avem un om în cer. El e Fratele nostru, care mijlocește în fiecare zi pentru noi. El e avocatul nostru, care ne apără și ne susține cauza în fața Judecătorului ceresc. El nu va pierde nici un proces, nici o viață a acelor cari și-au încredințat soarta în mâna Lui. Deci, în numele Lui și prin puterea Lui, cel mai vinovat păcătos va fi scos drept ca lumina și curat ca soarele, în fața lui Dumnezeu și a îngerilor Lui.

Acesta e omul Isus Hristos, care a luat asupra Lui toată vinovăția oamenilor. De aceea El poate

să apere în dreptate pe orice păcătos, pentru că a plătit pedeapsa lui cu prețul vieții Sale.

El e omul Dumnezeu. În El este întrupată toată dumnezeirea și omenirea. El e minunea Universului. El e cheia tuturor visteriilor lui Dumnezeu; El închide și deschide. Toată puterea L-a fost dată în cer și pe pământ. De aceea avem toată îndrăzneala la Dumnezeu. Să ne apropiem de El cu încredere că nu vom fi dați de rușine. Făgăduința ne este dată de mult. Că El poate să mântuiască în chip desăvârșit, pe oricine se apropie de Dumnezeu, prin El.

Cu îndrăzneală deci înainte la tronul harului lui Dumnezeu, iubii mei frați și surori. Fratele nostru mai mare ne susține cauza, cu toată tăria dragostei Lui.

O, Tu, care Te-ai înălțat mai sus ca noi, apără și susține cauza noastră! Tu care ne înțelegi și ne iubești! Ca atunci când vom fi în fața tronului ceresc de judecată, să avem îndrăzneala să stăm cu frunțile senine în fața Dumnezeului nostru.

Musafiri din Anglia în România

Uniunea Baptistă a fost anunțată oficial că un grup de tineri baptiști englezi în frunte cu Dr. T. R. Dunning, președintele tineretului baptist din toată lumea, vor sosi, Vineri, în 5 August, a. e. în Arad. Ei vor sta în România până Marti, în 9 August. Iată programul, așa cum a fost stabilit până acum provizoriu, de comitetul tineretului baptist, de pe lângă Uniunea Baptistă din România. Vineri seara vom avea o serbare în Arad. Sâmbătă dimineața, grupul de englezi, împreună cu cei ce îi vor însoți vor pleca la băile Moneasa, unde vor sta până Duminică dimineața. De acolo vor veni în Buteni, unde vor petrece toată Duminica și unde se va ține o întrunire și o serbare a tineretului baptist. Luni se va face o excursie pe valea Crișului alb și poate și la Brad. La aceste serbări și servicii sunt invitați tineri baptiști din toate părțile. Iarăș ne vom bucura, dacă se vor găsi frați și surori cari vor veni să însoțească grupul de frați englezi, pretutindeni. Pe aceștia îi rugăm să ne anunțe prin scrisoare. Sperăm să publicăm în numărul viitor, informațiuni mai multe privind la vizita scumpulor noștri oaspeți.

Un om bun, Barnaba

După Chappel, — de D. Pascu

Textul nostru spune astfel: „El a fost un om bun”. Poate că mă credeți prea îndrăgnea, când doresc să atrag atenția dv. asupra unei astfel de virtuți: bună-tatea.

Acest cuvânt nu ne face să tresărim. Nu ne face să ne încordăm auzul. Ci mai degrabă pare că ne produce un fel de plictiseală. Pe noi ne interesează oamenii înțelepți, oamenii răi, oamenii curajoși, dar oamenii buni au prea puțină însemnătate în lumea de azi. Cuvântul bună-tate și-a pierdut farmecul. El seamănă cu un om palid, cu unul care trage să moară. Nouă ne place de multe ori să fim lăudați ca oameni înțelepți, dar prea puțin ne simțim onorați, când cineva ne numește buni. Totuși când Dumnezeu a privit la omul acesta, care a studiat în școala sfântă a lui Isus, nu i-a dat o diplomă de om talentat, de mare geniu, ci nota pe care a obținut-o a fost de „om bun”. Acesta a fost cel mai mare grad pe care-l poate da cerul unui om.

Calitățile cari formează omul bun

Cari sunt virtuțile pe cari le prețuiește Dumnezeu care vede toate lucrurile clar și în întregime? Înainte de toate Barnaba a fost un om *darnic*. Faptele Apostolilor ne istorisesc despre primele zile de primăvară ale bisericii lui Hristos. Mulți evrei veniseră la Ierusalim și crezuseră în Isus, despărțindu-se de bunurile și rudeniile lor. Mijloacele de trai au devenit neîndestulătoare. Era nevoie de pâine, îmbrăcăminte și casă. Când Barnaba a văzut lipsa bisericii, și-a vândut moșia și a depus ultimul ban din prețul primit, pe altarul sfânt, pentru cauza sfântă. Când Barnaba a devenit un creștin și s'a predat Domnului, el a predat corp, suflet și avere în serviciul sfânt.

Oamenii, cari stau la locul lor în privința darniciei, vor sta la locul lor și în ce privește viețuirea sfântă. Se poate întâmpla ca un om să fie darnic și să nu fie un om bun. *Dar e cu neputință ca să fii bun și în același timp să fii sgârcit.*

Barnaba credinciosul

Barnaba a crezut în Isus și avea mare încredere în oameni. Când Pavel a venit *dela Damasc și a povestit felul cum s'a pocăit*, nici unul dintre cei dela Ierusalim nu aveau încredere în el, afară de Barnaba. El a crezut în sinceritatea și pocăința lui Pavel și a fost gata să-l pună în joc bunul renume și viața pentru el.

Avem un alt exemplu. Pavel și Barnaba plecaseră în primul lor drum mi-

sionar, împreună cu Marcu, care din cauză greutăților îi părăsi și se întoarse înapoi la Ierusalim. Când din nou s'au hotărât să plece în misiune, Marcu s'a oferit să plece cu ei. Dar Pavel nu l-a primit. El știa că misiunea sfântă nu este pentru soldații de paradă.

Însă Barnaba n'are aceeași părere. El știe că dacă cineva n'a reușit la prima încercare, poate avea succes la a doua. El crede că dintr'un laș poate să devină un erou. Și astfel a rămas lângă Ioan Marcu, chiar cu prețul de a se despărți de Pavel. Și ce minunat a fost răsplătita încrederea lui! Fără această încredere am fi pierdut Evanghelia a doua. Ce fericiri ne simțim, când încrederea noastră e răsplătită!

Mai târziu, când au venit zilele pline de persecuțiuni asupra bisericii și Pavel din închisoare strigă după oameni credincioși, el scrie lui Timotei: „La pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că-mi este de folos pentru slujbă”. Marcu s'a reîntors la Hristos și la biserică și întoarcerea lui o datorăm lui *Barnaba cel bun*.

Domnul Isus avea încredere în oameni. El a crezut, că din femeia prinsă în adulter și adusă înaintea Lui ca să fie osândită, poate să devină o femeie sfântă. Isus a încredințat prefacerea lumii în mâinile a doisprezece oameni, cari în momentele cele mai critice au adormit în Ghetsimani, și au fugit când El a fost arestat. Cu toate acestea Isus pune pe umerii lor biruința asupra lumii. Încrederea lui Barnaba în oameni e calitatea născută dintr-o bună-tate dumnezeiască.

Fiul mângâierii

Locuitorii din Cipru îl cunoșteau sub numele de Iosif. Dar numele de Barnaba i-a fost dat în urma unei calități alese. Iacob și Ioan erau numiți „Fii tunetului”. Numele acesta ne amintește de trăsnete și viscol. Dar Barnaba este „Fiul mângâierii”. El seamănă cu un apus pașnic de soare. Cuvintele lui Barnaba, pentru mulți au fost ca razele de soare ce străbat prin norii întunecați. Fiecare om trece prin momente grele și sunt atâtea cari în asemenea clipe nu ne înțeleg, ci ne apasă. Iar alții sunt ca și Barnaba, cari ne înviorează. Când aceștia din urmă bat la ușile noastre, schimbă atmosfera apăsătoare într-o grădină cu flori, cu aer răcoritor, și plină de cântare.

Barnaba misionarul

Omul acesta a fost pe de-a-ntregul misionar. El a crezut că Evanghelia e pentru toți oamenii. Unii creștini de pe vremea lui voiau să reducă Evanghelia

la o sectă iudaică. După ce s'a auzit în Ierusalim că în Antiohia au venit la credință multe suflete, se părea că pentru unii vestea aceasta nu produce multă bucurie. Dar când Barnaba, sub conducerea Duhului sfânt, s'a dus și a văzut lucrul Domnului, inima lui s'a umplut de bucurie. A mai făcut apoi un lucru mare. A plecat să caute pe Pavel, departe la Tars și l-a dus la Antiohia. Prin lucrul lor în acest oraș s'a inaugurat prima campanie misionară pentru străinătate. Ei au fost primii misionari cari au plecat departe, pe alte meleaguri, să ducă Evanghelia la cei păcătoși. O mare armată s'a dus deatunci în toate colțurile pământului. Ei au sfințit pământul continentelor cu lacrimile, rugă-căunile și jertfele lor. Oasele lor se odihnesc pe atâtea meleaguri îndepărtate și cântările mântuiților răsună sub cerul multor țări. Cine a dus zorile acestei mari zile misionare? Unul se numea Pavel, iar celalalt Barnaba, a cărui mare meriț a fost de a fi un om bun și plin de credință.

Un om a spus odată: „Aș dori, mai mult ca ori ce, ca atunci când copilul meu va sta cufundat în gânduri lângă groapa mea, să poată zice: „tata a fost un om bun”.

Veniți cu toții să cântăm bună-tatea! Ea este cea mai frumoasă floare din grădina sufletului tău. Este cea mai frumoasă cântare pe care o poate intona degetul lui Dumnezeu pe harfa sufletului tău. Mulți dintre noi nu vor ajunge genii mari. Noi nu putem să fim regi pământiești. Sunt mulți, cari nu pot fi predicatori talentați. Acestea sunt vâruri de munți înalți, pe cari piciorul nostru slab nu le poate urca. Bunătatea este însă piscul, pe care piciorul fraged al copilului și genunchii tremurători ai bătrânului, îl ajung cu ușurință.

Nou!

Fr. I. Rusu, predicator în Lupeni, ne trimite spre publicare următoarele cu privire la cartea lucrată de dânsul: A apărut cartea „Hristos și familia lui Pilat”. Această carte cuprinde, între altele, și câteva rapoarte din partea bărbaților din statul roman ca: Leutulus, guvernatorul Iudeii și Pilat, o scrisoare interesantă a soției lui Pilat și textul complet al condamnării la moarte a lui Isus. Cartea e lucrată în așa fel că mișcă adânc pe ori care cititor prin cuprinsul ei. Costă 15 lei bucata. De vânzare la Depozitul de literatură, str. Fabricii No. 20, Arad. Se trimite contra ramburs.

Din lumea largă

In România există 33.000 de automobile. Poate veți spune, că sunt multe. Dar în Cehoslovacia sunt de patru ori mai multe, 135 mii, deși această țară are cu 5 milioane de locuitori mai puțini. Iar în Belgia, cu 8 milioane locuitori, sunt 210 mii de automobile. Sigur America îi întrece pe toți, având 29 milioane de automobile, adică tot la patru oameni unul, pe când la noi există unul numai la 591 de locuitori.

Viteza cea mai mare a locomotivelor a atins-o de curând una din Anglia, care a străbătut 201 km. într-o oră.

Pentru ca agricultorii să-și poată trece în condiții bune cerealele, ministrul agriculturii a aprobat importarea a 300 de batoze de freierat, fără taxe de import.

Monedele de 250 lei sunt valabile și pe mai departe.

Ministerul agriculturii a început să dea regulat diferite îndrumări foarte folositoare plugarilor. În ultimul timp s'au dat următoarele sfaturi: „Ministerul sfătuiește pe toți agricultorii să nu mai semene grâu în porumbiște. Grâul pus în ogoarele de vară dă mai mult. Să se facă ogoare de vară, îndată după secerat. Cine nu este încredințat, să facă o încercare cu pământ ogorât și pământ neogorât și va vedea la anul viitor, că semănăturile de toamnă, puse în ogor de vară, sunt mult mai frumoase decât acelea puse în porumbiște sau în miriște neogorătă.”

In Kobe, Japonia, s'au produs niște revărsări de apă așa de mari, încât au fost 1000 de victime. 690 de persoane au fost înecate dintre cari numai 230 au fost pescuite. Numărul răniților se ridică la 637 de persoane.

Guvernul a hotărât să mențină prețul grâului în acest an la 48—49 de mii lei.

Evreii din Germania și-au ascuns banii în cimitirele lor, dar și acolo i-a găsit poliția hitleristă.

Guvernul a dat un manifest către țară, în care a arătat ce a înfăptuit timp de 3 luni. Cu privire la activitatea din trecut și din viitor a Ministerului Cultelor și Artelor, se spun următoarele: „La ministerul Cultelor s'a pus

în studiu modificarea legii cultelor, precum și a legii de organizare a bisericii ortodoxe-române, ca să corespundă principiului de autoritate din noua Constituție, evitându-se pe viitor în biserică fricțiunile electorale din trecut.

De asemenea s'au luat măsuri pentru soluționarea chestiunii sectelor și asociațiilor autorizate cum și a litigiului între eparhiile basarabene.”

Guvernul a luat măsuri ca să fie mai ieftine cărțile pentru școlari. De aceea a înființat monopolul lor. Numai statul va avea drept să le vândă.

România produce anual unt în valoare de cca 320 milioane lei.

O mare năvală de șerpi s'a ivit într'un sat englez. Toți șerpii din stâncile și dealurile apropiate, din pricina secetei și a căldurii, s'au pogorât pe străzi. Oamenii au pornit cu toții la războiu împotriva șerpilor.

Americanii au născocit un nou fel de pușcă ce e în stare să tragă de 60 de ori pe minut. Acesta nu-i semna de pace...

La București a început să se vândă grâul nou. S'a plătit cu 55.000 lei vagonul.

13 oameni s'au înecat într-o singură zi în râurile noastre. Cei ce merg să se scalde, trebuie să fie cu grijă mai mare.

Un sat întreg amenințat de turbare. 150 de sateni din Argeș, jud. Someș, au mâncat din carnea unui porc, ce fusese tăiat, pentru că dăduse semne de boală. Auzind medicul veterinar, a supus cercetărilor o bucată din carnea acelui porc și a găsit, că el fusese turbat. Atunci toți oamenii au mers la primar și i-au cerut să-i ducă la spitalul de turbați din Cluj pe cheltuiala statului. Însă acesta a spus, că bugetul comunei nu prevede așa ceva. Atunci cei mai săraci dintre ei, cari erau și mai mulți, au spus, că dacă nu-i duce, vor mușca pe toată comuna începând cu primarul. Neavând scăpare, primarul i-a dus pe toți la Cluj.

Din nou s'au produs mari turburări în Palestina, cari au avut aproape caracterul unui războiu civil. De aceea guvernul englez a dat ordine, ca două batalioane de soldați să meargă în Ierusa-

lim, din Egipt. Două vapoare de războiu au mers în portul Haiffa.

În timp de 48 ore au fost omorâte 25 persoane și au fost rănite încă alte 76. O bombă aruncată în piața de legume din Haiffa, a rănit 18 arabi și 4 evrei. În acest oraș patrulă armată circula cu baionetele pe armă. Toate punctele principale ale țării sunt păzite de armată.

Comitetul de neintervenție din Londra a ajuns la hotărârea aprobată de toate guvernele interesate, ca toți voluntarii străini să fie retrași din războiul civil din Spania. Dar retragerea va dura vreo 6 luni cel puțin.

Datele oficiale ale guvernului german arată că, dela alipirea Austriei de Germania, s'au sinucis aici 349 de persoane. Se crede însă, că ele au fost mult mai multe.

După socotelile făcute până acum, se prevede că vom avea în România vreo 490 mii vagoane de grâu, cu vreo 130 mii vagoane mai mult ca anul trecut. Guvernul a hotărât să dea exportatorilor de grâu o primă care să se ridice până la suma de 10.000 lei pentru a ține prețul urcat.

Curățirea varului și a vopselii de pe geamuri. Svarălim într-o oală cu apă caldă un pumn de sare și spălăm bine sticla cu ea. După aceea dăm un rând de apă curată.

Petele se duc, ca și cum n'ar fi fost.

Registre noi

La hotărârea comitetului țăresc al Uniunii, *Depozitul de Literatură* a tipărit registre, cu toate rubricile necesare pentru înregistrarea membrilor. După modelele trimise de către frați, s'au ales cele mai potrivite și s'a complectat registru cel mai bun, ce a apărut până astăzi. Același registru, conține o parte specială, pentru înregistrarea copiilor, cu toate datele necesare. Prețul unui exemplar este 120 Lei. Cei ce comandă mai mult de trei registre, vor primi un rabat de 20 Lei de fiecare exemplar.

Odată cu aceasta comandă de registre, comandați literatură creștină, Biblie, Testamente, cărți de cântări, hărți ale pământului sfânt și tot felul de cărți bune pentru citit.

Depozitul de Literatură str. Fabricii No. 20, Arad.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

COMUNITATEA BAPTISTA ROMANA III, București, de sub conducerea fr. C. Manolescu, a avut un botez cu 5 persoane, în localul de rugăciune din str. Arad 35, la 19 Iunie. Rugăm pe Domnul să binecuvinteze noile suflete câștigate de iubirea Lui.

ORFELINATUL BAPTIST DIN PRILIPET, jud. Caraș, a primit prin fr. I. Vidu, daruri dela următorii frați români din America: Mita Raca, 6 dolari, sora Dila, un dolar, sora Șoieu un dolar, fr. Ilie Vidu, 1000 lei.

O FRUMOASA SERBARE a școalei duminicale a avut loc în Sudrij, jud. Bihor, la 3 Iulie. Programul a fost condus de frații Dan și T. Balaci, învățători în școala duminicală. Copiii din școala duminicală au citit texte din Biblie, au recitat poezii și au cântat. Două surori au ținut o convorbire despre desertăciunea lumii. Au luat parte frați și surori din mai multe comune.

A DOUA ZI DE RUSALII, frații din Mărtihaz, jud. Bihor, s'au bucurat la o frumoasă serbare, împreună cu frații, din mai multe comune din împrejurimi. Vorbitori au fost fr. Floruța, seminarist, Cicorțas, seminarist, Petrușan și P. Ilălmăgean, lucrătorul cercului.

FRATELE C. MANOLESCU, predicatorul Comunității Baptiste III., București, a oficiat la 26 Iunie, căsătoria fr. Marin Burcea cu sora I. Șerban. Corul din loc, sub conducerea fr. Rot Sergiu, a împodobit programul cu frumoase cântări.

DIN BISERICA TAMAS, jud. Ilfov, se anunță că a încetat din viață sora Floarea Șerban și la scurt timp după ea soțul ei, Gh. Șerban. Soții decedați sunt părinții sorei tinere, despre care am mai scris în Farul, că a fost arsă de vie, dându-i-se foc după ce a fost stropită cu benzină.

CEA MAI VECHE BISERICĂ BAPTISTĂ DIN AMERICA. Anul acesta se împlinește 300 de ani dela înființarea primei biserici baptiste din America. Ea se găsește în orașul Providence. Roger Williams, marele luptător pentru libertatea religioasă, a fost acela care a înființat-o, după ce a fugit din Anglia în cauza prigonirii bisericii de stat. În 7-18 Mai, a. c. convenția baptistă a statului Rodhe Island și-a ținut conferința aici și cu această ocazie, s'a serbat amintirea începutului lucrului evangheliei în acest loc. Au luat parte dr. J. H. Bushbrooke și o mulțime alte personalități baptiste de seamă din America. Biserica aceasta e în strânsă legătură cu Universitatea Brown, care are între

membrii comitetului ei pe John Rockefeller și primul judecător din America, C. E. Hughes.

SOCIETATEA DE COLPORTAJ A LUI SPURGEON. Acum șaptezeci de ani, acest mare om al lui Dumnezeu a înființat prima societate de colportaj din Anglia. Ea are astăzi 35 de misionari-colportori cari împrăstie pretutindeni literatură creștină. Acești misionari au cele mai minunate experiențe în lucrul lor greu de a vesti Evanghelia scrisă. Se spune că unul dintre ei și-a așezat o mică prăvălioară într'un târg. Pe fruntea ei a scris cu litere mari: „Sa-

tana tremură când vede vânzându-se Biblie așa de ieftine ca și acestea!"

IN RUSIA ANUL TRECUT au fost arestați, deportați sau împușcați 2.660 de slujitori bisericești, toți fiind acuzați că sunt spioni ai statelor burgheze! În timp de 20 de ani de bolșevism în Rusia s'au dărâmat 129 de mii de biserici! Peste 40 de mii de slujitori bisericești au fost omorâți! Și totuși bolșevismul se teme de biruința lui Hristos. De fapt are de ce se teme. Arestările și uciderea înire șefii bolșevici din ultimul timp e un semn că se îndreaptă judecata lui Dumnezeu asupra lor!

HAR DUPĂ HAR

(Urmare din pag 1-a)

ba nicio clipă, fără de ajutorul potrivit cu nevoile tale, ci El va lucra în tine după plăcerea Lui și îți va da și voința și înfăptuirea (Filipeni 2:13).

Nu te teme de faptul că nevoile nu vor înceta niciodată în viața aceasta. Nu te speria la gândul că dușmanul te va ispiti până la sfârșit și că până în ceasul cel din urmă, în corpul tău nu va locui nimic bun (Romani 7:18). Nu te descuraja privind la falimentele din trecut. Privește și vezi în această clipă revărsarea harului lui Hristos peste tine tocmai pentru nevoile acestei clipe. Și fii sigur că această plinătate nu se va goli niciodată.

Izvorul harului

Al doilea text din fruntea acestor rânduri cuprinde cuvintele psalmistului, cari ne duc pe râu în sus până la izvorul lui. „Căci la Tine este izvorul vieții". Cel ce te are pe Tine, are viață (I Ioan 5:11-12).

Să lăsăm ca acest verset să ne amintească de datoria binecuvântată de a ne cugeta neîncetat că El e izvorul și odihna noastră. Pentru că El este ceea ce este, poporul Său poate ajunge ceea ce El vrea. Și un secret adânc al creșterii, spre a ajunge să fim ceea ce El vrea, este să privim neîncetat la El.

Valea Chedronului

Viața și umblarea noastră, nu trebuie să aibă nicio întrerupere în ce privește pacea și ascultarea. Dece? Pentru că El este izvorul neîntrerupt. În Ierusalimul de astăzi se observă în fiecare iarnă un lucru ciudat. Valea Chedronului, care de obicei e așa de

seacă în tocmai ca valea oaselor uscate, deodată răsună de murmurul viu al apelor. Oricare e cauza naturală ascunsă în geologia acestui pârâu, timp de vreo patru sau cinci zile, Chedronul curge puternic și plin; sau, mai exact, începe dintr'odată din belșug și atunci zi cu zi scade până când ajunge iarăși niște pietre uscate. Întrerupere ciudată și dureroasă! E trist că așa e viața multor credincioși! Dar trebuie să fie lucrul acesta astfel? „Căci la Tine este izvorul vieții", nu un izvor închis și sigilat, ci unul viu, isbucnitor, care nu știe ce e secarea și întreruperea.

Stânca e lovită

Veniți deci să mergem împreună la ape. Stânca veșnică a fost lovită și ea curge. Unde curge? În pustiu, în locuri secetoase: ca să schimbe nisipul în vedeață, să facă din pustiu un loc fericit. Se spune despre Canaanul veșnic că acolo „Nu le va mai fi sete... Căci Mielul... îi va duce la izvoarele apelor vieții" (Apoc. 7:16, 17). Dar e scris deasemeni că, pe când vor fi încă pe drum, călătorii către cer, „Nu le va mai fi sete... căci Cel ce are milă de ei, îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de apă" (Isaia 49-10). Să-i cerem să facă acest lucru acum. Atunci noi vom fi „ca un pom sădit lângă ape, care își întinde rădăcinile în spre râu; nu se teme de căldură când vine și frunzișul lui rămâne verde; în secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă" (Ieremia 17:8). Astfel vom fi noi dacă inimile noastre vor fi deschise spre Domnul, ca din izvorul Său etern să curgă în ele har după har.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Prezența unui om al lui Dumnezeu

Se spune despre un evanghelist cu numele Thomas Cook, că, în timpul unei călătorii, a intrat într'un local, unde se juca la o masă cărți și cei din jurul ei fumau și făceau glume. La un moment dat, unul dintre jucători strânse repede toate cărțile și le vârâ în buzunar. Când ceilalți îl întrebară pentru ce face acest lucru, el răspunse: „Cine mai poate juca în prezența unui astfel de om?”

Voi sunteți lumina lumii și scrisoare sfântă, scrisă de mâna Lui.

Răspunsul lui Wesley

O doamnă a întrebat pe Wesley: „Să presupunem că dv. ați ști că mâine noaptea la 12 ore veți muri. Cum ați petrece timpul până atunci?” „Cum, doamnă? Tocmai cum petrec acum. Aș predica în seara aceasta la Gloucester, m'aș scula dimineață la orele 5 și aș merge călare până la Tewkesbury să predic după masă și seara aș căuta să mă întâlnesc cu tineretul. După aceasta m'aș duce în casa prietenului meu, Martin, ca să discut și să mă rog împreună cu el. La orele 10 m'aș întoarce acasă, să mă încredințez Domnului, să mă culc și să mă trezesc în glorie”.

Nu s'a învins pe sine

Petru cel Mare, țarul Rusiei, a dat un ordin, prin care toți nobilii cari vor maltrata pe sclavii lor, vor fi pedeșiți cu aceeași pedeapsă cu care au lovit pe sclavul lor. Într-o zi, Petru lovi atât de rău pe un grădinar al său, încât acesta căzu pe pat și muri. Atunci, necăjit, spuse: „Am biruit națiuni și am civilizat popoare, dar pe mine nu m'am putut birui”. Alexandru cel Mare a cucerit popoare și țări puternice, dar patimile nu și le-a putut învinge. Cezar, a biruit în 100 de bătălii, dar a căzut victima dorinței de a deveni rege.

Ce poate face un singur om

Când William, misionarul martir, s'a dus în insulele Mării de Sud, a dus cu sine un singur pom de banane. Și azi toate insulele sunt pline de bananieri. Înainte ca negrii din India de Vest să fie eliberați, un regiment de soldați englezi au fost postați lângă plantațiuni. Un soldat s'a oferit să învețe pe un negru să citească, cu condiția ca acesta să învețe pe un altul și la rândul lui acela să învețe pe un al treilea negru, și așa mai departe. Acesta s'a angajat în lucru. Când a fost mutat pe o altă plantație a încercat și aici să-și continue lucrul. Când libertatea a fost proclamată și Societatea Biblică a dat fiecărui, negru un

Nou Testament, numărul celor ce știau să citească a fost numai puțin de 600! Iată ce poate face un om stăruitor!

După douăzeci de ani

Un mare vânător, umblând printr-o pădure după vânat, fu ucis cu un glonte de către o ființă nevăzută. După 20 de ani, fiul acestui vânător, umblând prin aceeași pădure, vrând să împuste un cerb, nimeri din greșală un om ascuns într'un tufiș. În clipa morții, acesta grăi: „Eu sunt acel ce acum 20 de ani am ucis pe tatăl tău, chiar în acest tufiș unde m'a ajuns glonteale tău. Aici s'a sbatut el în agonie și sânge. O lege a stabilit ca, după 20 de ani să fiu ucis de către fiul victimei mele, ca pedeapsă pentru crima mea, fără ca acesta să știe sau să aibă gândul de a mă uide”. Ultimul său cuvânt a fost: „Dumnezeu e drept”, apoi și-a dat sufletul. Da, păcatele noastre ne ajung chiar în această viață. În Biblie scrie, că Dumnezeu nu se lasă batjocorit și omul va secera ceea ce a semănat.

Dela dreptate la milă

O femeie fu adusă în fața lui Alexandru cel Mare și condamnată pentru vina ei. După ce luă cunoștință de sentință, zise: „Eu apelez la mila ta, o rege”. „Tu ești o femeie nebună”, răspunse Alexandru. „Nu știi tu, că un apel se adresează dela un tribunal mai mic la altul mai mare? Cine este mai mare ca mine?” — „Eu știu că tu ești mai presus de legile tale”, răspunse femeia, „deaceia numai tu poți să-mi ierți vinovăția. Eu apelez dela dreptate la milă”. Sub lege toți păcătoșii sunt condamnați la moarte veșnică. Dar mila lui Dumnezeu ne iartă, ne scapă de pedeapsa morții și ne dă viață veșnică.

Răspunsul lui Webster

Un domn, ieșind dela o biserică cu Daniel Webster, îl întreabă: „Cum puteți să împăcați doctrina Sfintei Treimi cu adevărul?” Omul politic răspunse: „Domnule, înțelegi d-ta aritmetica din ceruri?”.

Trei lumini

Lumina soarelui, a lunii și a atmosferei, în natura și compoziția lor sunt una și aceeași lumină; și totuși sunt trei lumini diferite. Lumina soarelui există prin ea însăși și prin nimeni altul; lumina lunii există prin cea a soarelui și lumina atmosferei prin amândouă. Astfel natura divină este una, dar persoanele sunt trei.

Mai bun decât aiată

Un om trecut de nouăzeci de ani, fu întrebat odată de predicator: „Iubitul meu frate bătrân, iubești d-ta pe Isus?” Fața lui serioasă și brăzdată, se lumină de un zâmbet, care voia să arate 67 de ani de ucenicie și zise: „Oh, eu pot să-ți spun ceva mai bun decât asta”. „Și ce anume?” — „Mai bun decât atât e că El mă iubește pe mine”.

Mai sus de stele

De Tuju Șirianu

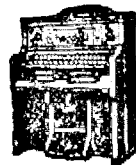
Când ochii mei privesc seninul
Și albăstrimea înstelată,
Spre Tine eu ridic tot chinul
Din inima-mi îndurerată.

Când lumea ticăloasă tinde
Sub amăgiri să mă sdrobească,
Spre mine mâna lți întinde,
De sus, din bolta cea cerească.

Când sbuciumul de disperare
Slăbește perla păcii mele,
Revarsă-mi binecuvântare
Din tronul Tău mai sus de stele.

Din lumea plină de păcate
Ridică-mă, o scump Isus,
Spre bolți albastre, luminate,
Mai sus de stele... mult mai sus.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
K e e s k é s
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.

Cântările Sionului

Cu peste 650 de cântări
și legată bine, se găsește de
vânzare cu 50 lei bucata.
Ceice comandă dela 10 bucăți
în sus, primesc un rabat de
20 la sută.

Cereți-o cu ramburs dela
**Depozitul de Literatură
Creștină,**
Arad, Strada Fabricii No. 20.